

ŽIVOTOPIS PAMĚTNÍKA

Jméno a příjmení: Petr Maxmilian Karl Prachtel

Datum narození, místo: 21.7. 1938, Brno

Petr Prachtel se narodil jako poloviční Němec otci Josefu Prachtelovi a poloviční Rakušan matce Marii Prachtelové, rozené Pokorné. Otec, srdcem Rakušan, absolvoval povinnou vojenskou službu v Československu a v roce 1938 byl mobilizován do Wehrmachtu; s ním odjel do Rumunska. V roce 1943 byl povolán do války proti Rusku.

Krátké dětství prožil částečně v rodném Brně s matkou a jejími politicky nestálými rodiči, kteří ovlivňovali jeho výchovu i řeč. Do svých sedmi let neuměl pořádně česky.

Školní docházku zahájil v roce 1944 v brněnské Delvert Schule a první školní prázdniny pobýval v Moravském krasu, kde začal lézt po skalách.

Maminčina sestra Margaretha žila se svou dcerou a manželem Maxem Albertem, který byl vysokým důstojníkem Sturmabteilung (SA), v Litoměřicích, kam se přestěhovali s matkou. Nedaleko od nich se nacházela terezínská pevnost.

Ze 13. na 14. února 1945 přišlo bombardování Drážďan. Putovali 130 km z Litoměřic směrem na Karlovy Vary k Američanům. Cestou ztratil maminku a oklikou šel zpět do rodného Brna k prarodičům. Při této strastiplné sólové cestě mezi nálety, běženci a válčícími armádami si vytvořil svůj první osobní rekord - ušel 135 km nonstop. Během cesty se dostal do lágru hitlerjugend i do tábora pro Němce připravené na odsun. Za pomoci anglického Červeného kříže se dostal domů. Označen bílou páskou, nucen k přejmenování a návštěva staronové české školy. Tam získal nová přátelství i díky jízdě na koloběžce. První závod vyhrál o rok později.

Na podzim 1945 se mu do života vrátila jeho matka „babka Mary“. Ještě téhož roku se jim do bytu nastěhovali ruští oficiři, které provázela v Punkevních jeskyních.

Od roku 1948 žili v Jihlavě u nového partnera matky, Jana Knorra. Tam se narodila sestra Eva, Petr nastoupil do třetí třídy v Dřevěných Mlýnech. Zde byl kooptován do československé církve s přísným vojenským režimem.

Od roku 1950 vyrážel do Tater na Štrbské pleso. Hory a skály byly jeho celoživotní prokletí i štěstí. V roce 1954 jeho nová rodina prožila konfiskaci majetku, nucené vystěhování a zákaz studia na střední škole. Díky ochotě kantorů se dostal na roční učební kurz Juniorské univerzity Karlovy. A i přes všechny nástrahy osudu vystudoval uměleckou školu Václava Hollara v Praze, kde získal zájem o umění a vážnou hudbu. Po maturitě roku 1958 nastoupil na pedagogickou fakultu, obor tělocvik, zeměpis. Po dvou letech narukoval do popradské Dukly v Tatrách.

V roce 1961 spatřil svou budoucí ženu Zorku Mayerovou při lezení na stěnu Ihla v Ostravě, kde sdíleli horolezeckou vášeň. Vrcholem jeho horolezecké kariéry přibrzdilo vyhození z československé horolezecké reprezentace roku 1971.

Svým životem nashromáždil více než 2 600 prvovýstupů. Se Zorkou byl mimo jiné vicemistr ČSFR v běhu dvojic na 100 km, vyhrál Jizerskou stovku v traťovém rekordu, v roce 1980 zvítězil v devíti terénních bězích na 50 km za sebou a obsadil 1. místo v ČSR.

Po smrti své manželky zorganizoval Mezinárodní festival horolezeckých filmů v Teplicích věnovaný Zorce. Ke svým 74. narozeninám přešel v Jizerských horách třicet metrů dlouhou cestu bratří Ginzlových na Frýdlantské cimbuří. V roce 2020 vyšla kniha "P.R.A.C.H.T.E.L. a jeho život na niti", věnovaná památce Zorce Prachtelové. Po vydání měl desítky besed, rozhovorů do novin i televize, přičemž vždy nerad hovoří sám o sobě.